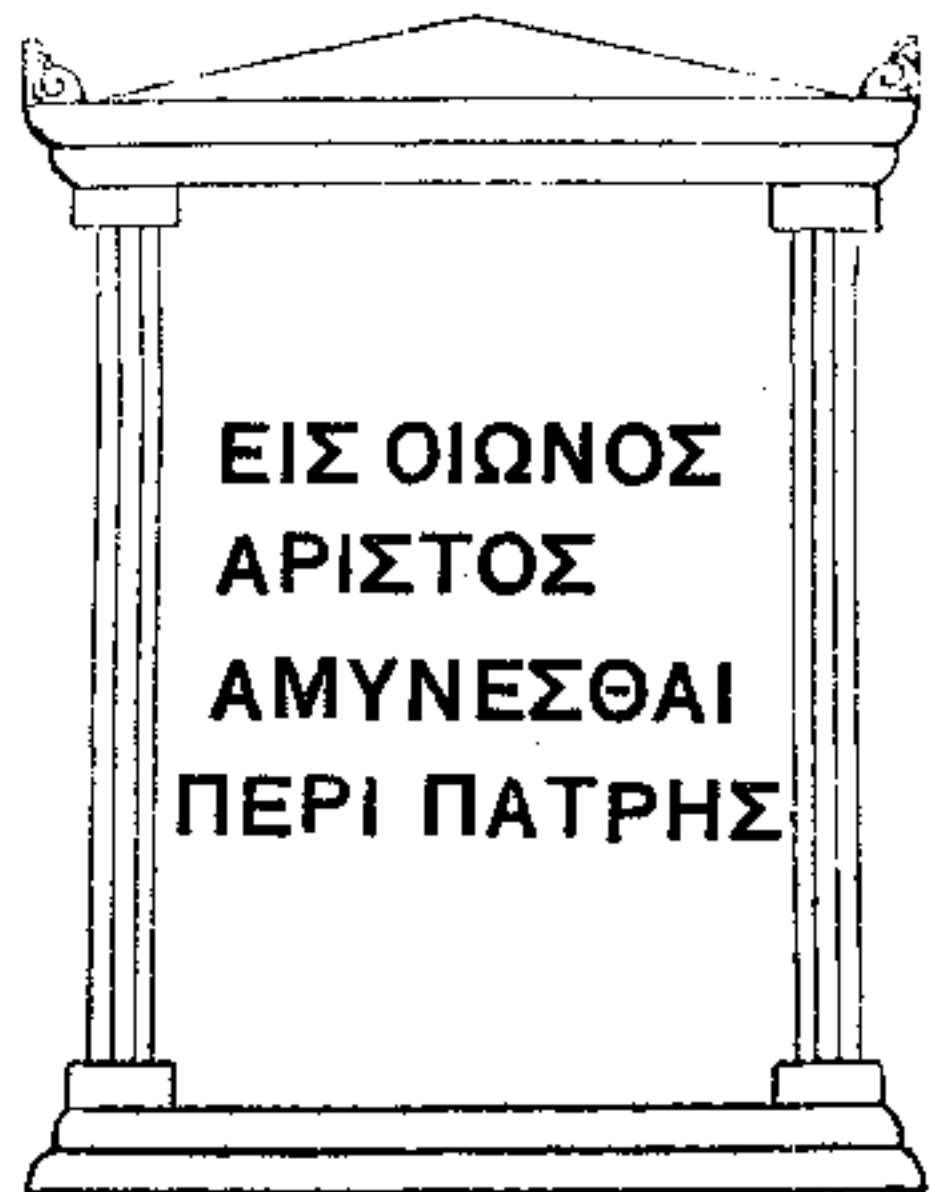

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

(LE DODÉCANÈSE)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΒΟΛΑΝΑΚΗ ΑΡΙΘ. 4. — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 38-46

Ίδιοκτήτης
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΚΑΣΤΡΟΥΝΗΣ

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται

Διευθύνουσα Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ
ΔΡ Γ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΘΩΜΑΣ ΓΕΡΑΚΙΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΛΛΕΠΗΣ
ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ
ΑΝΤΩΝ Ν. ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ
Υπεύθυνος

Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΟ ΟΠΛΟΝ ΜΑΣ

Ἄν ἀλλοχοῦ ἀποτυχία πρὸς φατοί τῶν Ἰταλικῶν βλέπωμεν μᾶς παρέχουν τὴν ἐλπίδα—ὡς κατέλγη τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ τῆς «Δωδεκανήσου»—ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μᾶς ζητήματος θὰ ἴδωμεν οἱ ὅλλοι Ἰταλοὶ ὑπερηφανοῦνται ὅτι δὲν μονοποιοῦνται τὴν ἀδικίαν, ἀλλά καὶ τὸ ἄλλο πλὴν θετικῶν ὑπερῶν ἡμῶν ὅτι ἡμεῖς οἱ Δωδεκανήσιοι δὲν ἐπ' ἀφήσασιν νὰ χροιάξῃ ἡ ἀδικία αὐτή.

Ἄν ὑπάρχῃ ἔστω καὶ εἰς ἀπαισιόδοξος, ὅστις νομίζει πιθανὸν πῶς εἴνε μάταιος ὁ ἀγὼν καὶ ἀνωφελεῖς οἱ κόποι. Ἄν ξένοι κομποπολιταὶ μᾶς ἐκλαμβάνουν ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἰδικῆς τῶν νοστιμῶν ὡς ἀνοήτους ἐθνικιστάς. Ἄν οἱ κυρίαρχοι μᾶς βαυκαλίζονται ὅτι μὲ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν βίαν θὰ ἐπιβάλουν τὴν θέλησίν των, ἡμεῖς εἰς ὅλους αὐτοὺς συλλήβδην ἀπηντήσαμεν ἤδη καὶ ἀπαντῶμεν μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦ φύλλου μᾶς.

«Ἀριστος ὁ οἰωνός» διότι δὲν γνωρίζομεν ἡμεῖς ἀπαγορευτοῦς. Διότι δὲν καμπτόμεθα ἡμεῖς πρὸς τῆς βίας. Διότι δὲν μολυνόμεθα ἡμεῖς μὲ μακρόβια προπαγάνδα καὶ δολασμοῦ. Καὶ «ἀμὴν ὁ μὲν ὁ μὲν» διότι εἴνε ὁ πύργος δι' ἡμᾶς ἡ ἐλευθερία. Διότι ἡγαπήσαμεν καὶ ἀγαπῶμεν τὴν Πατρίδα μᾶς, τὰ νησιά μᾶς. Διότι τέλος ἐνετάλημεν καὶ ἀσμένως ἀπεξεδέχθημεν τὴν ἐντολὴν ὡς ἐπιτακτικὴν προσαγῆν.

Καὶ ἀπεκδυόμεθα εἰς τὸν ἀγῶνα, διαθετόντες ὅπλον, ἔχοντες καθόδον γινῆναι δὲν ἔχουν οἱ ἀντίπαλοί μᾶς. Ὀδηγὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ Γένους μᾶς, τοῦ Γένους τοῦ Ἑλληνικοῦ. Ὅπλον τὴν πίστιν. Ἀεζήγαγε τὸ Γένος μᾶς ἀγῶνας ποῦ ἐνομιζόντο ἀπερίσκεπτοι. Ἐνῆκα τὸ Γένος μᾶς ἐναντὶ ἐχθρῶν ποῦ ἐδεωροῦντο πανταχῶς. Διότι εἰς τοὺς ἀγῶνας τοὺς Ἑλληνικοῦς, τοὺς δικαίους ἀγῶνας, τοὺς ὑπερ πάντων ἀγῶνας ἐν εἰσὶν ὅπλον ἀλλ' ἀκατάβλητον οἱ Πανέλληνες. Τὴν πίστιν τὴν ἑκαμπτὴν πίστιν ἐπὶ τὸ δίκαιον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἰσχυρὸν τοῦ δικαίου.

Με αὐτὴν ἐφωτίζοντο καὶ ἐφώτιζον. Αὐτὴ καθώδηγε καὶ ἐπλήροτο ὅλων τὰς ψυχὰς. Εἴνε αὐτὴ ὁ Θεὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἑλληνες καὶ ἡμεῖς οἱ Δωδεκανήσιοι. Διατηρήσαντες τὸν ἐθνισμὸν μᾶς ἀμύλωντο ἐπὶ αἰῶνας σκοτεινοῦς. Ζυμωμένοι εἰς ἀγῶνας πολιτικούς ἀλλὰ καὶ αἰματος σκληροτέρους τοῦ σημερινοῦ, πῶς εἴνε δυνατόν νὰ μεταλλάξωμεν ψυχὴν; Δὲν ἀλλοιοῦται ἡ ψυχὴ τῆς Γένους, δὲν ἀναταράσσεται συνεχῶς ἀπὸ παρομοίους ἀγῶνας. Δὲν ἀλλοιοῦται ἀλλὰ μάλλον τοιοῦται διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ὁσημέραι σταθερότερον. Εἴνε ἄλλως τε ξένον ἢ εἴνε Ἑλληνικὸν τὸ «ἄμεις δὲ γ' ἐσόμεθα»;

Δὲν ἀφῆκαν οἱ πρόγονοί μᾶς, οἱ ἄμειοι γονεῖς μᾶς νὰ χαθῶν διὰ νὰ ποσηθῶμεν ἡμεῖς σήμερον πρὸς βίας δὲν πιστεύει καὶ δὲν ἐδίδωκε. Δὲν ἐδεδίωκε ποτὲ ἐκεῖνοι νὰ ὑψώσουν ἀγέρας τοῦ μικροῦ τῶν ἀνίστημα πρὸς κραταιότερον τῶν σήμερον κρατούντων, διὰ νὰ λιποψυχήσωμεν ἡμεῖς. Δὲν μᾶς ἔχουν παραδόσει ἐκεῖνοι μισμένα τὰ ἱερὰ μᾶς, κολοβάς καὶ παρηλλαγμένας τὰς παραδόσεις μᾶς, ἀνῆλθον τὸν πολιτισμὸν μᾶς, τὸν καλὸν νησιωτικὸν πολιτισμὸν μᾶς, διὰ ν' ἀφελθῶμεν ἡμεῖς σήμερον εὐπλαστός ζῶμα καὶ ἔρμα εἰς προπαγάνδαν δονοδότης διαβολικὴ καὶ δὲν εἴνε, δαυδῆποτε καὶ ἀν διαδότη μέσα.

Καὶ ἐκεῖνοι ὑπέφεραν τόσα διὰ νὰ διατηρήσουν τὸν ἐθνισμὸν μᾶς, τὸ «σπῆτι μᾶς», ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἀτομικὴν ἐμάρτυραν καὶ τὴν τεργὴν τροφὴν τοῦ στομάχου—μοναδικὸν πόθον τῶν ὁσων δὲν ἔχουν ἀντίληψιν τιμῆς καὶ αξιοπρεπείας—καὶ ἀποβλέποντες πάντοτε πρὸς ἓνα σκοπὸν, πῶς ἡμεῖς καὶ τὴν εἴνε τὸσον δολαστικὸν ὅστε νὰ μᾶς ἐμβάλῃ εἰς τὸ ἔθλημα, τὸ ἀφθόστον εἰς ἀμύλων ἐθλημα, ν' ἀμειψώμεν, οἰκίεθ θέλησαι, ἔργον τῶ-

σων αἰώνων, τόσων νεκρῶν ἱερῶν: Ὑποχρεούμεθα καὶ ἀντιλοῦμεν παρ' ἑκείνων τὸ θάρρος καὶ τὸ φῶς. Θεμελιούμεν δὲ ἐπὶ τὴν πίστιν τοῦ ἀγῶνος μᾶς εἰς τὸ δίκαιόν μᾶς τὸ ἀπόλυτον καὶ χωροῦμεν ἐμπρός. Οὐδὲν πρὸ ἡμῶν τὸ ἀνυπερέβλητον τεῖχος.

Τὶ ἂν οἱ ἀντίπαλοί μᾶς, Κράτος ἰσχυρὸν, κατέχῃ τὰς νήσους μᾶς; Τὶ ἂν πιέξουν; Τὶ ἂν ἐξορίζουν; Τὶ ἂν θίγουν καὶ μᾶς ἱερῶν; Τὶ ἂν ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσουν καὶ αὐτὰς τὰς ἐφημερίδας ἀκόμη διότι γράφονται Ἑλληνιστί;

Αἱ ἀδικίαι θὰ πέσουν εἰς βάρος των. Διότι οὐδέποτε ἀδικία μένει ἀπλήρωτος.

Τὶ ἂν συνθῇ καὶ, κουργελοχάρτα δι' ἡμᾶς ἐφ' ὅσον δὲν ἐρωτώμεθα, συνάπτονται, τὶ ἂν αἱ σήμερον περιστάσεις δὲν φαίνονται εὐνοϊκαί; Τὶ ἂν τέλος καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν μᾶς ἐπιτρέψῃ ἡ θέσις τῶν νήσων μᾶς δὲν θ' ἐλόμεν δὲ καὶ ἡμεῖς ν' ἀντιτάξωμεν βίαν πρὸς βίαν;

Ὁ ἀναφανὴς ἡμέρα καὶ εἴνε ἐγγὺς—δὲν διότι τὴν ἀναισθητόμεθα—ποῦ θὰ ἀναφανῇ ὅτι εἴμεθα οἱ νικηταί.

Ὑπῆρξε κάποτε καὶ ἡ Ἑπτανήσος ὑπὸ ξένην κατοχὴν. Ἄλλ' ὅταν ὁ Γλάδστον, ἐκπρόσωπος τῆς κρατοῦσης αὐτῇ τῇ Ἀγγλίᾳ ἀντίκρινε τὴν ὁμαδικὴν, ἐπίμονον, ἀκλόνητον καὶ ἄφοβον δῆλωση ἐνὸς λαοῦ μικροῦ καὶ ἀδυνάτου ἐναντὶ Πανσχυροῦ, δὲν ἠδυνήθη, φιλελεύθερον καὶ μέγα πνεῦμα αὐτὸς, νὰ μὴ ἐκτιμῇ καὶ θαυμάσῃ καὶ ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του νὰ μὴ ἐξωτερικεύσῃ, ὅτι ἡσθάνθη. Καὶ ἀποτεινόμενος ἐκείνους πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἑπτανήσιους, ὁμολόγησε, τοῖς εἶπεν ὅτι «ὅλγιςτοι λαοὶ εἴνε τοσοῦτον ἐξ ηγερωμένοι καὶ τὰ πεινοῖ ὥστε ν' ἀνέχωνται».

QUE SAIT-ON ?

Ce que l'injustice crée, ne peut pas être durable; voilà ce que les Impérialistes de Rome ne paraissent pas s'en rendre compte, malgré leurs échecs dans l'Albanie et à Corfou, dont il a été question dans notre dernier numéro.

Le même échec les attend infailliblement dans le Dodécannèse, dont les habitants ont la ferme décision de se défendre contre l'injustice par tous les moyens à leur portée. C'est là notre programme et ce programme nous l'appliqueront fidèlement jusqu'à son parfait accomplissement.

Rien ne nous découragera; ni les doutes des pessimistes, s'il y en a. Ni l'ironie des cosmopolites, qui pourraient se moquer de notre cause; ni la force matérielle de l'État qui occupe nos îles. Car le mot de ralliement, à nous autres Dodécannésiens, c'est le dictionnaire inscrit au front de ce journal, et celui qui lutte pour son pays ne peut pas succomber. Et à preuve—ouvrez l'histoire du peuple Grec. Combien de fois ce peuple, ne prenant conseil que de son amour pour la patrie et de sa foi dans la justice n'a pas triomphé contre des adversaires tout-puissants et n'a-t-il pas remporté la victoire dans de luttes qui paraissent absolument désespérées?

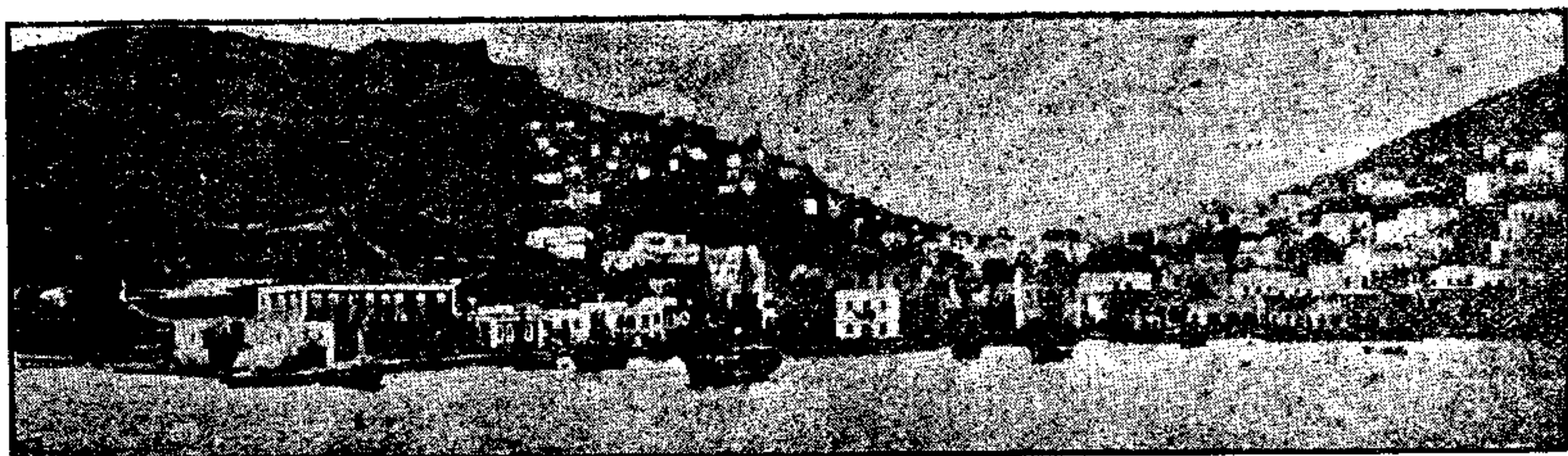
Les Dodécannésiens sont des Hellènes purs; et leur histoire est un morceau—et non des moindres—de l'histoire Grecque. Ils ont trempé leurs âmes dans des luttes autrement dures que celle d'aujourd'hui. Ils ont des traditions séculaires, où l'amour de la patrie, la foi dans la justice, la fierté, la magnanimité font école. Un tel peuple, s'il vous venait de vouloir lui donner des conseils de résignation passive dans la servitude, il vous répondrait que ce n'est pas là ce que lui apprend son histoire, et qu'il préfère au rôle d'esclave le combat et la lutte fussent-ils même sans aucun

espoir de succès, ce qui n'est pas assurément le présent cas.

Et nous nous souvenons d'un autre pays Grec qui étant sous une occupation étrangère n'a pas désespéré, mais il a lutté courageusement jusqu'à son émancipation complète. Les corfiotes et les autres habitants des îles de la mer Ionienne ont écrit cette page superbe de notre histoire nationale. Leur pays était sous le protectorat britannique et ils en profitaient de certains avantages qui sont à la suite d'une protection réellement puissante. Toute fois, les insulaires, malgré des privilèges qui rendaient l'administration étrangère presque insensible, luttèrent tout le temps contre le Protectorat. Et ils luttèrent avec un tel courage et une telle énergie que feu M. Gladstone, dans sa qualité d'envoyé extraordinaire du Cabinet de Londres rendit justice aux insulaires pour leur lutte contre le Protectorat britannique, en leur disant: «Il y a très peu de peuples dans le monde que la corruption a abaissé à un tel point, qu'ils acceptassent s'être gouvernés par des étrangers sans se révolter».

Parmi ces peuples indignes de vivre personne ne ramera en effet les Dodécannésiens. A l'exemple de leurs frères des îles Ioniennes, ils luttent et lutteront contre la domination étrangère jusqu'à ce qu'une occasion favorable, comme jamais il n'en manque, ne vienne mettre un terme à l'occupation Italienne dans le Dodécannèse. Nous allons même dans nos espérances plus loin; parmi le peuple Italien s'élèvera peut-être un nouveau Glaston pour répéter aux Dodécannésiens ce que les Corfiotes ont jadis entendu de la bouche de Glaston historique, et peut-être se trouvera-t-il un Gouvernement Italien qui fasse la même geste que celui qui jadis par le Cabinet de Londres. Que sait-on jamais?

ΑΠΟ ΤΑ ΙΤΑΛΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΑ ΝΗΣΙΑ ΜΑΣ

ΣΤΗ ΛΕΡΟ

Τὸ κύμα ποῦ τὰ γραφικὰ ἀκρογιάλια σου γλυκοφιλεῖ Κι' ἂν οἱ στεγνοὶ θλιπτοὶ καιροὶ σοῦ πῆραν τὴν χαρὰ σου, μὰ κι' ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας σ' ὅλο τὸ κόσμον διαλαλεῖ ὅμως τῆς ποιετικῆς αὐγῆς τὰ φῶτα δὲν θ' ἀργήσουνε τὸ θάρρος καὶ τὴ λεβεντιά ποῦ ὀπλίζουν τὰ παιδιὰ σου, τὴ χαρμονίαν τοῦ λυτρωμοῦ νὰ σοῦ γλυκολαλήσουνε.

ΑΤΥΧΕΣΤΑΤΗ ΙΔΕΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

(ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἄγνοοῦμεν ποῖος πρῶτος ἔφαρξεν εἰς τὸ μέσον τὴν ἰδέαν τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑκκλησιαστικοῦ καθεστώτος ἐν Δωδεκανήσῳ. Πάντως ὅμως ἡ ἐμπνευσις δὲν εἴνε Ἑλληνική. Ὁ λαὸς μᾶς, καὶ δυστυχῶς οἱ πολιτικοὶ μᾶς, ἀγνοοῦν τὰ ἐκκλησιαστικά μᾶς θέματα, καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν μᾶς γεγονότων συνηγοροῦντες πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐθνικῆς μᾶς ζωῆς. Οἱ ἐχθροὶ μᾶς ὅμως—καὶ τοιοῦτος ἀδιάρκτος, ἀκόμητος καὶ ἐπιφοβώτατος εἴνε ὁ Βατικανόν.—γνωρίζουν ὅριστα τὰ καθ' ἡμᾶς καὶ ἐπωφελοῦνται τὸν σφάλματόν μᾶς. Τὸ Βατικανὸν ἐπιδιώκει τὴν διὰ τοῦ τεμαχισμού παράλυσιν τῆς ὁρθοδόξου καὶ ἰδίας τῆς Ἑλληνικῆς. Αὐτὸ ἀσφαλῶς ἐνέπνευσεν τὴν ἰδέαν μᾶς μεταβολῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος εἰς τὴν Δωδεκανήσον. Βέβαια, σήμερα θὰ ἀρκεσθῇ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν αὐτὸν τοιοῦτον τῆς Μητροπόλεως Ρόδου, διὰ νὰ φθάσῃ αὐρὸν εἰς τὸ αὐτοκράτορα αὐτῆς.

Ἡ φιλοδοξία ὀλίγων κληρικῶν ἐκεῖ, ἡ ἀγνοία τῶν πραγμάτων ἐδῶ, ἡ ἀδυναμία καὶ ἀπροσεξία ἐν Φαναρίῳ εἴνε δεδομένα ἀναμφισβήτητα καὶ πολλὰ εὐνοϊκά. Τὸ κακὸν ἔγινε προσφάτως μὲ τὴν Πολυλόν. Οἱ Πολυλοὶ κινούμενοι ὑπὸ τῶν καθολικῶν πολιτικῶν τῶν ἐξήσαν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ τὴν χειραφετήσιν των. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο δικαίωμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦ κλίματος τῆς ὁποίας ἀπεσπάρθη πολιτικῶς καὶ ὅχι τοῦ Οἰκουμενικοῦ. Ἐνθυμώμεθα ὅτι εἰς τοὺς Πολυλοὺς, οἵτινες ἦλθον εἰς Κωνσταντῖνον διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἀνέπτυξε τὸ ζήτημα ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Μελέτιος καὶ συνεφώνησαν ὅτι, λόγῳ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν περικύχθη ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία τὸ Οἰκουμενικὸν ἦτο ἐνδελεγεμένην νὰ ἀσκήσῃ τὴν κηδεμονίαν μὲχρις ἀποκαταστάσεως τῶν ἐν Ρωσίᾳ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν τότε νὰ δοθῇ ἀντιδοχίαις ὁμοίαις πρὸς τὴν τῆς Φιλανδίας, Ἑσθονίας, Λετονίας, καὶ ἐν θέλει τῆς Κρήτης, ὅχι ὅμως τὸ αὐτοκράτορα. Ἀκριβῶς δὲ πρὸς τελεσίωσιν τοῦ ἔργου τούτου ἀφῆκε τὸ Ἀγγλικὸν πολέμικόν δι' οὗ θὰ ἀπεσπάρτο εἰς Ἄγιον Ὅρος καὶ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγων διὰ τοῦ ἀεροπλοίου τῆς γαλακτικῆς. Ἀποτυχῶς κατὰ τὴν ὑπερῶσιν ἡ βατικανὴ ἐμπνευσις εἰς τὴν Βαροβίαν, ἐκμεταλλευθεῖσα τὴν ἀπροσεξίαν τῶν ἐν Φαναρίῳ καὶ τὸ κακὸν ἐγένετο. Ἀθροῖον ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἀποκαθισταμένη δικαιοῦται νὰ μᾶς ζητήσῃ λόγον καὶ θὰ ὑποστώμεν νέας ταπεινώσεις. Ἡ διατυπωθεῖσα ἀρχὴ ὅτι πᾶσα ἐπαρχία, χειραφετούμενη πολιτικῶς, δικαιοῦται νὰ ἀποκαταστή καὶ ἐκκλησιαστικῶς αὐτοκράτορας θὰ ἦτο ἡ θανάσιμος δολοφονία τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου, τὸ Coup de Grace κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ.

Πολὺ ὀλιγώτερον πρέπει νὰ λέγεται τοῦτο διὰ τὴν Δωδεκανήσον, ἥτις δὲν ἀποκαταστάτῃ πολιτικῶς. Οὐτὲ Ἰταλικὴν

κτῆσιν ἀποτελεῖ, οὔτε αὐτόνομον πολιτείαν. Εὐρίσκεται ὑπὸ αὐθαίρετον κατοχὴν, ἥτις παρατείνεται παρὰ τὰς συνθήκας καὶ ἐπισήμους ὑποχρεώσεις τῆς κατοχοῦ δυνάμεως.

Καθὼν ἡμῶν εἴνε νὰ ἀντιδράσωμεν κατὰ τοιοῦτον τάσεων πρῶτοντες πάντες, θὰ ὑπεδείκνυν τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου καὶ θὰ ἐνίσχυε τὸ κύρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ.

Ἡ ἐκκλησία τῆς Δωδεκανήσου πρέπει νὰ μείνῃ ἀδίκτος, οὐδεμίαν νὰ ἐπανεῖδη μεταβολή. Οἱ Ἰταλοὶ εἴνε ἐλεύθεροι νὰ βαρύνουν τὸ παθητικὸν των διὰ βιασμοῦ. Ἡμεῖς ὀφείλομεν ν' ἀντιτάξωμεν παθητικὴν ἀντίστασιν. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης τονίζομεν καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κατ' οὐδένα λόγον συμφέρεται νὰ θεσπισθῇ, ὅτι ἡ ἐκλογὴ ὀφείλει νὰ περιορισθῇ μετὰ τῶν κληρικῶν τοῦ θρόνου. Πρέπει νὰ ἐκπαθῇ ἐπὶ τῶν ἀρίστων τοῦ ὅλου συστήματος τῆς Ἑλληνικῆς ἱεραρχίας. Οἱ τοπικισμοὶ εἴνε κατὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ὀφείλει τὴν ζωτικότητά τῆς ἡ τὸσον ἐν ἀμαρτίαις βεβαρυνμένη ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ. Ἄν ἐκεῖνη ἔχῃ ἀπόλυτον θεοκρατικὴν μοναρχίαν, ἡμεῖς ἔχομεν θεοτεκτονικὸν δημοσποδία,

Γ. ΚΟΚΛΗΣ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΙ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ

Καίτοι ἐγράψαμεν ἀρκετὰ περὶ τὴν ἀναπόλησιν τῶν «Τάμης», δημοσιεύομεν ἐξαίρετως καὶ τὸ κατὰ ἀρθρον τοῦ φίλου συνηαιώτου κ. Δ. Καὶ τὸ δημοσιεύομεν διότι πρὸς τοῦτους περιέχει καὶ γνώμας αὐτοῦ, περὶ τοῦ τι δεόν γενέσθαι, ἀδιαφοροῦν ὅτι συνιστάται πιθανόν καὶ νὰ γένεαι ὑπὸ τῆς Κ. Ε. Ε. ἢ νὰ ἀνέκταιται πρὸς τὴν γνώμην αὐτῆς. Ὑπευθύνει ἄλλως τε καὶ θέτομεν πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ὁσων ἡ μόρφωσις καὶ ἡ θέσις ἐπιτρέψαν τὰς ἀτιμίας τῆς «Δωδεκανήσου», διὰ γνώμας τῶν ὁσων ἡ δημοσίευσος δὲν παραβλάπτει τὸ ζήτημα καὶ τὸν ἀγῶνα μᾶς.

Ὁ ἐν Ῥόδῳ ἀνταποκριτὴς τῶν Τάμης πιστοποιεῖ ὅτι ἡ ζωηρὰ κίνησις τῶν κατοίκων τῆς Δωδεκανήσου ὑπὲρ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνόςσεως βαθυπηδὸν ἐλαττοῦται ὡς ἐκ τῶν μέτρων τῆς Διοικήσεως. Ὁ ἀνταποκριτὴς οὗτος δὲν θὰ εἴνε Ἑλληὴν θὰ εἴνε ἢ Ἀγγλὸς ἢ Φραγκόβαλτινος, ὅποτε θὰ ἔχῃ συμφέρον τοιαῦτον νὰ πιστοποιῇ. Καὶ νὰ μὲν οἱ κάτοικοι τῶν νήσων φοβοῦνται τὰ βλαία μέτρα τῆς Διοικήσεως δὲν ἐκδηλοῦσι ζωηρόν, ὡς ἄλλοτε, τὸ ἐθνικὸν φρόνημά των, ἀλλ' ἂν ἐξήταξεν ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Ἀγγλικοῦ φύλλου βαθύτερα τὰ πράγματα, θὰ ἐνεκάλυπτεν ὅτι ὁ σπινθὴρ ὑποβόσκει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν κατοίκων, δὲν δύναται δὲ οὐδὲν μέτρον βίας ἢ δολασμοῦ νὰ καταβῇ αὐτόν. Καὶ ἐὰν φαίνεται εἰς ὀφθαλμούς συμφεροντολόγους

2) Γ. Δρακίδης και Κ. Κωνταντινίδης της Ρόδου Νικ. Πετρίδης Σύνης, Π. Παπίνος Χάλας, Ιατρός Λογοθέτης Νισύρου, Ζ' Κωϊόπουλος Κώ, Μιχ. Όλυμπιδης Καλάνου, Άι-πελάς Λέρου, Μαλανάδρας Πάτμου, Ίερου-ναχος... Ήλιου, Μορφίνος Άστυπάλαιας, Γ. Πρωτόπαπας Καρπάθου και Κωνστ. Άρβαν-τόπουλος Κάσου. (Κατελλόριζον και Ίακρια δεν είχαν καταληφθί υπό της Τυαίας.)

συμφωνία

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας, ἀπευθυν-
τέον: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πρακτορεῖον Ἀδελφῶν
Ἑμίρη, ἀκίνητον Πόριον, τηλ. 36-63, Ἐν
Καίρῳ παρὰ τοῖς κ.κ. Ἑμμ. Κόκκινου καὶ Σια,
2 δόξ. Σερίφ, τηλ. 32-08. Ἐν Π. Σαῖτ παρὰ
τῷ κ. Ἑμμ. Παπαδημητρίου, τηλ. 167.

(ἀκολουθεῖ)